J.P. Tanninen

Siunattu kirous

SIUNATTU KIROUS

Omistettu kummitytöilleni

Ilonalle ja Vuokolle

J.P. Tanninen

SIUNATTU KIROUS

Siunattu kirous

© 2020 Tanninen, J.P.

Kannen suunnittelu: J.P. Tanninen
Sisuksen taitto: J.P. Tanninen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-2435-4

Prologi

Synkkääkin synkempi tyhjyys täyttyi hetkeksi. Sen läpi lipui jotain valtavaa, ainutlaatuista ja silti jotain olemattoman mitätöntä. Olennoksi sen saattoi tunnistaa vain siitä että se oli olemassa. Se ei osannut kuolla, eikä se tiennyt kuinka elää. Sillä ei ollut muotoa, ei raajoja joilla tarttua, ei ihoa tai viiksikarvoja joilla tuntea ja jotka varoittaisivat sitä vaaroista, tai lämmintä turkkia mikä suojaisi sitä kylmältä.

Se ei tarvinnut mitään näistä, sillä se oli kuolematon.

Tarkkailtuaan ikuisuuden allaan kukoistavaa ja hitaasti akselinsa ympäri pyörivää maailmaa, sai olento kuin varkain muodon ihmisten mielissä. Rukouksissaan he kutsuivat sitä nimeltä. Apua pyytäessään he kertoivat, millaiseksi he sen kuvittelivat ja kuinka mahtavaksi he sen kokivat.

Niin syvästi ihmisten ajatukset olentoa koskettivat että sekin otti mielessään muodon. Enää se ei ollut nimetön yksinäinen vaeltaja vaan palvottu jumalatar.

Hän oli Kaamos, yön valtiatar, varjojen vaalija.

Niistä päivistä lähtien hän rikkoi värit yöhön, verhosi maat pimeyteen ja täytti valon jättämän tyhjyyden. Kaihoa kokien hän kurotti kohti taivaanrannan taakse karkaavaa va-

loa, jääden pelonsekaisin tuntein odottamaan aamun sarastuksen idästä nousevia säteitä. Pukeutuessaan yön mustaan hän jäi janoamaan kaikkea sitä kirkkautta joka häntä hyljeksi ja kajoa jota hänen kainot silmänsä kaihtoivat.

Hän oli pimeys. Hän oli nainen.

Ja hän oli myöhässä.

Tyhjyys sulkeutui vanaveteen, kun varjoisten maiden hengetär jatkoi majesteetillisen eleetöntä matkaansa läpi avaruuden.

Edessä siinsi sumua. Se koostui hänen kaltaisistaan nimetyistä ja nimettömistä.

Sumu sykki ja repeili riitasointujen vavisuttamana. Henkien sapekas sananvaihto ja voimien mittelö saivat jumalattaren epäröimään. Hän pysähtyi keräämään rohkeutta ja seurasi sopivan matkan päästä keskustelua tavalla, jota kuolevaisten sanat eivät riittäneet kuvaamaan.

Sillä henget aistivat ilman aisteja: he näkivät ilman silmiä, kuuntelivat ilman korvia ja puhuivat ilman suita. Ja vaikka heillä ei muotoa ollutkaan, tunnistivat he silti toinen toisensa ja hautoivat tavatessaan sisällään asioita, joita ihmiset kutsuivat tunteiksi.

”Uskokaa minua, kun sanon että tämä on huono ajatus!” yksi hengistä sanoi. ”Tuhoamme koko maailman, emmekä tule siitä hullua hurskaammiksi!”

”Katso ympärillesi, Tietäjä!” eräs toinen sanoi. ”Näetkö muiden valittavan?”

”Niin!” jatkoi ääni edellisen viereltä. ”Teemme tämän yhdessä tai emme tee ollenkaan!”

”Sanoo kaksikko, jolla ei ole mitään hävittävää”, Tietäjä sanoi. ”Lempo ja Horukka! Eihän kukaan edes palvo teitä! Ihmiset välttelevät teitä kuin ruttoa! He joko vihaavat tai pelkäävät teitä!”

”Jumalten pelko on viisauden alku!” Lempo puolusteli.

”Niin!” sanoi Horukka. ”Olet vain kateellinen, koska olemme mahtavampia kuin sinä!”

”Kirosanoja te vain olette, jos ihmisiltä kysytään!” Tietäjä sanoi.

”Ei nimi henkeä pahenna”, Lempo sanoi.

”Oli miten oli, näillä mennään”, sanoi hengistä mahtavin joukon keskeltä. Hän antoi olemuksellaan ymmärtää että väittely oli päättynyt.

”Hyvä on, Armias”, Tietäjä sanoi. ”Mutta sanokaa minun sanoneen. Tämä päättyy vielä huonosti!”

Keskustelu tyrehtyi kuin taikaiskusta, kun henget huomasivat viimeisimmänkin kaltaisensa saapuneen.

”Lopultakin”, Armias sanoi. ”Sinua sitä saa aina odottaa!”

”Etkö sinä osaa muuta kuin valittaa?” Kaamos tiuskaisi takaisin. Häneltä oli mennyt hetki rohkaistakseen mielensä. Jokin Armiaan olemuksessa kavahdutti ja kiehtoi häntä yli kaiken.

Armias ei vaivautunut vastaamaan. ”Hyvä, kaikki ovat paikalla. Saisinko pyytää hetken hiljaisuutta?” hän kysyi ja astui esiin muiden joukosta, mikäli sitä esiin astumiseksi saattoi edes kutsua. Eikä hän oikeastaan hiljaisuutta pyytänytkään vaan puheenvuoroa, minkä hän tosin aikoi käyttää puhumatta sanaakaan.

Aistittuaan että oli saanut kaikkien huomion, hän jatkoi:

”Henkien neuvosto! Teidät on kutsuttu, koska edessämme on vaikea päätös. Tämä koskee meitä kaikkia.”

Henget humisivat hermostuneen oloisina. Jossain kohtaa ajan mystistä virtaa he olivat tulleet tietoisiksi toisistaan ja maailmasta, jonka osaksi he saattoivat itsensä laskea. Silti suurin osa heistä koki jääneensä ulkopuolisiksi kaikesta olennaisesta.

Sillä he olivat havahtuneet siihen että maan päällä käveli ihmisiä, joiden ajatuksissa oli järkeä ja joita he saattoivat ymmärtää. Ihmiset kutsuivat heitä nimillä. Joitakin hengistä he

palvoivat päivin ja öin. Toisia he pelkäsivät. Ihmiset loivat mitä moninaisempia uskomuksia, joihin henget niin mieltyivät että antoivat niiden ulottaa juurensa syvälle mieliinsä ja muokata olematonta olemustaan. Mutta vaikka he ihmisten kautta saattoivatkin vaikuttaa allaan siintävään maailmaan, joutuivat he seuraamaan sivusta kuinka kuolevaiset elivät ja kuolivat, ja kuinka heidän sielunsa vaelsivat loppumattomana virtana elämästä toiseen.

”Kuolevaiset!” Armias sanoi. ”Olemme seuranneet heidän taivallustaan satojen sukupolvien ajan. Silti se, mitä he kutsuvat sieluksi, välttelee meitä.”

Hengen ympärille valtavaksi palloksi kokoontunut joukko humisi hyväksyvästi.

”Mikä näiden sielujen tarkoitus oikein on? Mistä ne ilmestyivät? Miksi ne vaeltavat elämän päättyessä kuolevaisesta olennosta toiseen? Minne ne katoavat odottamaan seuraavaa elämäänsä?”

Humina henkien keskuudessa voimistui monisäikeiseksi murinaksi.

”Ne ovat onnistuneet siinä mistä me, olennoista mahtavimmat, saatamme vain unelmoida!”

Kuolevaisten sielujen joukosta oli aikojen saatossa noussut esiin kourallinen, jotka kiehtoivat henkiä ainutlaatuisuudellaan. Näiden sielujen kieroutuneeseen sielunvaellukseen he asettivat nyt toivonsa. Sillä ehkä juuri niiden kautta he saattaisivat saada yhteyden siihen joka heitä vältteli. Siihen jota ihmiset kutsuivat Tekijäksi tai Suureksi Takojaksi. Siihen joka oli luonut ajan ja kaiken muun.

”Tiedän että kysymys on käynyt mielessänne”, Armias sanoi. ”Sielut! Ovatko ne kaltaisiamme?”

Muodottoman olennon sanaton puhe resonoi sen korvattomassa kuulijakunnassa. Se tihkui katkeruutta, turhautuneisuutta ja päättäväisyyttä:

”Tuo maailma, läpeensä täynnä elämää ja kuolemaa! Miksi se on meidät hyljännyt? Miksi meidät on jätetty kaiken tuon ulkopuolelle? Vanhenemme, mutta emme kuole. Olemme, mutta emme elä! Me, olennoista mahtavimmat! Jääneet paitsi kaikesta siitä, minkä kuolevaiset lyhyiden elinkaariensa aikana kokevat!”

Kuinka he olivatkaan odottaneet sitä päivää, jolloin henget kulkisivat vetten päällä. He ounastelivat kilpaa keskenään siitä, millaiselta mahtoi tuntua tuulenvire kasvoilla, soliseva vesi varpaissa tai kuohkea multa sormissa. Entä miltä maistuivat kaikki ne hartaasti hiivalla käytetyt juomat, joihin kuolevaiset olivat mieltyneet? Ja miksi se soinnullinen ulvonta, jota lauluksi kutsuttiin, oli ihmisistä niin erityisen kiehtovaa?

Miltä tuntui elää? Miltä tuntui kuolla?

Armias sanoi: ”Jotain on tehtävä! Kuinka kauan aiomme seurata tätä kaikkea sivusta? Saadaksemme vastauksia ikuisuuden mieltämme polttaneisiin kysymyksiin, meille on jäänyt vain yksi vaihtoehto: meidän on mentävä kuolevaisten tykö!”

Äänetön puhe vaimeni tyhjyydessä hiljaisuudeksi. Henki pysähtyi kokoamaan ajatuksiaan. Pian se alkoi taas humista ja säteillä. Tunteiden kirjo paistoi kirkkaana sen olemuksesta.

”Aikamme on koittanut, veljet ja sisaret!” hän sanoi. ”Saavuttakaamme yhdessä se, missä yksin olemme epäonnistuneet! Älkääkä peljätkö, jos joudutte eroon toisistanne! Sillä tavalla tai toisella me tulemme toinen toisemme löytämään! Ja hei, mehän olemme olennoista mahtavimpia. Mikä ihme voisi mennä pieleen?”

”Kuuluisat viimeiset sanat”, kaikui Tietäjän pahaenteinen ääni joukon keskeltä.

Henget sulautuivat yhteen, kunnes niitä ei erottanut enää toisistaan. Yhden aloitettua matalan hyminän, liittyi mukaan pian toinen, sitten kolmas. Kohta hyminään liittyivät muutkin ja ääni, jos sitä ääneksi saattoi edes kutsua, kasvoi ja

muuttui rikkaammaksi sen saadessa yhä monivivahteisimpia sävyjä. Lopulta se ei enää edes kuulostanut hyminältä, vaan sotaisalta aavemaiselta huudolta, joka kaikui kaikkialla ja peitti alleen kaiken muun olevaisen.

Kaamos kietoutui Armiaan ympärille. Lopultakin he olivat yhdessä. Hän ei ikinä päästäisi irti.

Yhdistäen voimansa henget sinkoutuivat kohti kuperaa taivaan kantta, hehkuen ja valaisten allaan siintävän sinisen ja vihreän. Heidän ilmoilleen päästämänsä alkukantainen elämänjanoinen ulvonta levisi kaikkialle, eikä maailma ollut enää entisensä.

***

Kevät, Armiaan vuonna 398.

Oli kulunut lähestulkoon neljä vuosisataa siitä kun ihmiset löysivät jumalat ja vanha taikuus sai väistyä uuden tieltä.

Nyt maailma natisi liitoksistaan uudenlaisen mullistuksen kourissa. Tähdenlentojen sikermän valaiseman yön jälkimainingeissa saapunut nousuvesi valtasi jokilaaksot ja alangot. Oli kuin kokonaiset mantereet olisivat vajonneet mereen, jättäen jälkeensä entisistä ylängöistä, vuorista ja tuntureista muodostuneen hajanaisen saariston.

Ja niin rajusti muuttuivat luontoäidin kasvot, että ne saivat kansojen keskuudessa uuden nimen. Kun myrskytuulet laantuivat eikä meri enää maata syönyt, kutsuivat ihmiset uutta kotiaan Saarimaaksi.

Uusi aikakausi oli koittanut.

***

Ensimmäinen luku

”Kuulitte hänen äitinsä viimeisen pyynnön.
Verivalan lailla se harteillanne lepää.
Kiirehtien hänet kauaksi viekää
ja harmien tieltä kätkekää.
Taivaan kasvojen kadotessa on hänen aikansa koittava.
Etsimättä hän teidät silloin löytää,
mutta kantamaansa hän ei kanssanne jaa.
Silti kantajiksi joudutte te kaikki,
se sielujanne yhdistää ja teidät yhteen ajaa.”

- Vanha Sokea, pilvenlukija, Eteläisen Valtakunnan hovissa Armiaan vuonna 384.

Iltahämärässä ei aukion laitaan pysähtynyttä yksittäistä hahmoa olisi ehkä huomannut, ellei hän olisi riiputtanut kädessään kahvastaan kitisevää lyhtyä. Sen valaisema kellertävään huntuun peittynyt pieni metsäaukio kahisi tuulen riepottelemista kuihtuneista vaahteranlehdistä.

Solakka hahmo seisoi liikkumatta alastoman vaahterapuun juurella kuin patsas, kasvot kaulahuiviin peittyneenä. Hyytävää viimaa uhmaten hän veti päästään harmaan mys-

synsä, jonka äiti oli edellisenä talvena hänelle neulonut, ja päästi pitkät tummanpuhuvat hiuksensa valloilleen.

Ohuiden kulmakarvojen alta siristelivät nuoren tytön valppaat mantelinväriset silmät. Kapeita leukaperiä suojaavan kaulahuivin päältä pilkotti korkeiden poskipäiden välistä siro ja terävä nenä. Hän tiesi erottuvansa kasvonpiirteiltään ja hipiältään muista kylän tytöistä. Hän oli tullut isäänsä. Tai niin ainakin hänen äitinsä oli aina jaksanut jankuttaa.

Vaikka ilta oli vielä nuori, tarpomiseensa väsynyt aurinko oli jo ehtinyt vajota läntiseen taivaanrantaan. Aamun koittaessa se nousisi taas kuten ennenkin, samasta paikasta solan itäpuolisten huippujen takaa. Sieltä sitä tervehtisi kultaan kirjailtu lumihuippuisten tunturien rintama. Luurankomaisten ja tuulessa huojuvien lehdettömien puunlatvojen yllä levisi taivaankansi, pimeänä ja tähdettömänä. Pehmeämuotoisen vuorimaiseman hämyiset ääriviivat sulautuivat yötaivaan valottomaan verhoon. Oli kuin mahtava läntinen vuoristokin olisi kavahtanut viimeaikaisia luonnonmullistuksia.

Taivaalle karannutta katsetta tervehti hopeinen varjonsa kadottanut täysikuu. Ehkä sekin tunsi itsensä yksinäiseksi. Ehkä sekin tiesi menettäneensä jotain tärkeää. Pian kuista toinen, joskin punertavampi ja pienempi, nousisi sekin puunlatvojen ylle hopeisen rinnalle, yhtä täytenä ja kirkkaana.

Kolmentoista kesän elämänkokemus kertoi kuluneen kesän poikenneen edellisistä: se oli tullut ja mennyt toukokuussa. Syksy oli ryöstänyt kesäkuun kuin morsiamen. Kielletty kuherruskuukausi oli jäänyt lyhyeksi. Kylmä viima kävi yli vainioiden.

Talvi teki tuloaan ylängöille.

Hengitys huurusi lyhdyn valokeilassa. Armiaan vuosi 398 tulisi jäämään aikakirjoihin vuotena, jolloin kaikki muuttui.

”Koko maailma on mennyt sekaisin, äiti”, tyttö sanoi. ”Tähdetkin ovat kadonneet.”

Äiti ei vastannut.

Vinoon kasvaneen puun juurella lepäsi vaahteranlehtien peittämä matala multainen kumpu. Lehtien alta pilkisti esiin pieni kuivunut kukkaseppele, jonka tyttö itse oli kedon kukista kietonut. Ilman sen läpi maahan tungettua keppiä olisivat vuortenrinteitä nuolevat tuulenpuuskat vieneet pienet siniset kukat mukanaan.

Äiti oli aina pitänyt harakankelloista.

Haudalle oli tapahtunut jotain. Kovettunutta multaa oli levinnyt kaikkialle kummun ympärille. Sen kohmeiseen syleilyyn hukkuneet lehdet seurasivat voimattomina sisartensa leikkiä syystuulen pyörteissä. Routaantuneeseen hautakumpuun oli ilmestynyt lukuisia painavia jalanjälkiä, aivan kuin monilukuinen joukko olisi tampannut sitä kuumeisesti. Seppelekään ei enää ollut siinä, mihin tyttö oli sen viikkoja aikaisemmin naulinnut.

”Osaisitpa kertoa, mitä täällä on tapahtunut”, tyttö sanoi. ”Kaikki vain kääntävät kasvonsa eivätkä suostu kertomaan minulle mitään!”

Yksipuolinen keskustelu sai äkillisen lopun, kun hautaa varjelevan salaman vaurioittaman puun alaoksa heilahti ja kummun päälle laskeutui pehmeän sulavasti kiiluvasilmäinen tumma olento. Se sähisi vihaisesti.

Tytöltä ehti päästä pikainen kiljahdus, ennen kuin hän tunnisti tunkeilijan.

”Rontti!” hän sanoi. ”Mitä sinä oikein metelöit? Minähän se vain olen!”

Olento vaikeni ja tuijotti viirujuovaisilla silmillään. Tyttö nosti lyhtyään nähdäkseen paremmin. Musta kissa loikkasi laiskanoloisesti matalalta kummulta ja jolkotti hänen jalkojensa juureen.

”Luulin jo että olit kadonnut lopullisesti”, tyttö sanoi toruvaan sävyyn.

Kissa puski hänen jalkojaan. Se kurisi kehräten, kun hän kyyristyi silittämään sen turkkia.

”Ensilumi saattaa tulla jo ensi yönä”, tyttö jatkoi yksinpuheluaan. ”Kylän vanhimmasta ei irtoa kuin tukahtuneita murahduksia. Jokainen kynnelle kykenevä on keräämässä polttopuita ja ruokaa tulevaa talvea varten. Sisar Ambrosia on linnoittautunut pyhättöönsä rukoilemaan. Hän on äkäinen aamusta iltaan.”

Armiaan luostarin vanha sisar Ambrosia oli ottanut hänet huostaansa kun äiti oli menehtynyt valtavan lehtikuusen kaaduttua heidän talonsa päälle. Tyttö ei ollut varma, olisiko jäänyt hoitamaan kotia, vaikkei rajuilma olisikaan tuhonnut sitä asuinkelvottomaksi. Nyt se oli täyttynyt havujen lisäksi vain kipeillä muistoilla. Hän ei ollut onnettomuuden jälkeen käynyt siellä kertaakaan. Ehkä näin oli sittenkin parempi.

Äkillinen tuulenpuuska pakotti hänet laskemaan lyhtynsä maahan ja laittamaan myssynsä takaisin päähänsä. Lämpötila oli laskenut pakkasen puolelle.

”Ensilumi saattaa tulla jo ensi yönä. Heinäkuussa!” hän sanoi ja niiskutti tukkoista nenäänsä. ”Olisitpa näkemässä tämän, äiti.”

Kolea ilma oli saanut nenän vuotamaan. Tyttö vilkaisi olkansa yli kylän suuntaan. Tummien puunrunkojen takaa siintävät valot vaeltelivat edestakaisin, toisiaan väistellen ja seuraillen, pysähtyen välillä pieniksi rykelmiksi, kunnes ne taas erkanivat jatkaen matkaansa. Hän nosti punaiseksi maalatulla metallikehikolla varustetun lyhdyn maasta ja sääti sen valoa kirkkaammaksi. Liekki alkoi lepattaa levottomasti.

Kylässä kierteli sitkeitä huhuja, joita majataloon asettuneet matkamiehet ja kaupustelijat levittivät. Heistä jokainen oli tuonut mukanaan oman tarinansa. He kertoivat, kuinka merivesi oli syöksynyt tulvavuoksena sisämaahan, jättäen jälkeensä suunnatonta tuhoa ja sekasortoa. Merenpinta oli noussut muutaman päivän aikana kymmeniä tai jopa satoja kyynäriä, kahmaisten vaahtopäiseen syleilyynsä ihmisten kansoittamia alankoja, jokien vehreitä suistoja ja silmänkan-

tamattomiin ulottuvia viljavia tasankoja. Kaiken mukaansa kauhova vesi oli varoittamatta noussut kaduille ja pelloille. Kokonaisia kaupunkeja oli hautautunut hyisiin aaltoihin, ja ne onnekkaat jotka ehtivät paeta vedenpaisumuksen alta, hakivat hädissään suojaa ylämailta.

”Sanovat että asumme nyt saarella. Vaikea uskoa, vai mitä?” tyttö sanoi.

Rantakaupungista kantautuneet uutiset eivät enteilleet hyvää. Kaupustelija majatalossa oli kertonut paenneensa kaupunkia ympäröivää pakolaisvirtaa. Hänen talonsa linnakekaupungin muurien ulkopuolella oli tuhoutunut maanjäristyksessä. Vedenpaisumus oli niellyt sataman ja osan itäisestä kaupunginosasta.

Rantakaupunki. Tyttö ei ollut koskaan käynyt siellä, missä oli isän kertoman mukaan syntynyt. Kirkkaana päivänä kotikylän kallioilta saattoi nähdä kymmenien virstojen päähän, aina melkein alas kaupunkiin ja suurelle järvelle saakka.

”Maailma on vaarallinen paikka, Remi. Siksi me asumme täällä Vuorenperässä”, oli isä edellisenä keväänä sanonut, allaan siintävää maisemaa tähyillessään. ”Elämä vuoren juurella voi välillä tuntua yksitoikkoiselta, mutta täällä kaikki puhaltavat yhteen hiileen. Muualla asiat ovat toisin. Jos tiesi vie joskus Rantakaupunkiin, ymmärrät mitä tarkoitan.”

Maailma on vaarallinen paikka. Siinä isä oli ollut oikeassa. Hänen poissa ollessaan se oli viimein kolkuttanut heidänkin kotiovelleen.

”Isä ei ole vieläkään palannut”, Remi sanoi hiljaa. ”Hänen lähdöstään on kulunut jo kolme kuukautta.”

Isä oli paljasjalkainen vuorenperäläinen. Isoisä oli aikoinaan nainut kaukaa etelästä Rantakaupungin satamaan jokilaivalla saapuneen ulkomaalaisen naisen. Salaperäinen tummaihoinen nainen oli kantanut nimeä Sindia. Tai Syntiä, mikäli kylän vanhimpia oli ollut uskominen. Itsepäisyydestään tunnettu isoisä oli asettunut nuorikkonsa kanssa kylään asu-

maan, paikallisten vastalauseista välittämättä. Ystävällinen, hyväkäytöksinen ja ahkera nuori nainen oli saanut nopeasti kylän naisten hyväksynnän, eivätkä nämä olleet epäröineet asiasta jääräpäisiä miehiään muistuttaa aina tilaisuuden niin salliessa.

Tarpeeksi vaimojensa nalkutusta kuunneltuaan olivat kylän miehetkin lopulta heltyneet ja hyväksyneet uuden tulokkaan joukkoonsa. Hyvän vaimon oli isoisä kuulemma itselleen löytänyt. Paikalliset tavat ja kielenkin oli nuori rouva oppinut yllättävän nopeasti. Pian perheeseen syntyi potra ja tummahko poikalapsi. Esikoisesta kasvoi vuosien varrella vankkarakenteinen ja poikien mittapuulla mitattuna varsin hyväkäytöksinen ja sukkelasanainen nuori mies.

Vaikka isä ei ollut matkoistaan kotona ollessaan juurikaan avautunut, oli Remille vuosien kuluessa muodostunut hämärä kuva siitä, kuka hän oikeasti oli.

Kyläläiset kutsuivat häntä Miekkamieheksi.

Aluksi Remi oli kuvitellut että miekkamiehet kävelivät ympäriinsä esittelemässä miekkojaan ja tekivät niillä temppuja. Jossain vaiheessa hän oli vakaasti uskonut että he olivat kaupustelijoita, jotka myivät miekkoja ja ohjeistivat niiden huollossa. Kylän pojilta hän oli myöhemmin kuullut, mitä miekkamiehet oikeasti tekivät: he suojelivat kauppiaita ryöväreiltä ja susilta. He kävivät juttelemassa pahoille ihmisille muiden puolesta ja saivat heidät muuttamaan tapansa.

Suurin osa miekkamiehistä tyytyi vartiointitehtäviin kylien miliiseissä, karavaaneissa ja kaupungin kaarteissa. Harvassa olivat ne, joiden nimet nousivat ihmisten huulille ja vielä harvemmassa ne, joista kirjoitettiin lauluja.

Kylän poikien juttuihin ei yleensä ollut uskomista. Milloin sammakot osasivat ennustaa, milloin hauki oli syönyt heidän kantamansa kananmunat. Heidän silmissään pyöri aina jotain pahaenteistä. Ehkä siksi Remi ei ollut koskaan suostunutkaan leikkimään parantajaa ja potilasta heidän kanssaan.

Joskus jumalatkin mokaavat.

Tähdet ovat kadonneet.
Taivas on pudonnut ihmisten niskaan.
Kuka on vihastuttanut jumalat?

Remi, nuori maalaistyttö vuoristosta, on kovan paikan edessä: kyläläiset karttavat häntä, äiti on laskettu haudan lepoon, eikä isä ole palannut matkoiltaan.

Maailma on mennyt sekaisin. Vedenpaisumus on huuhtonut tähdetkin taivaalta ja muotoillut maailmalle uudet kasvot. Yhteys jumaliin on katkennut ja taikuus hiipunut. Armiaan kirkko etsii syntipukkeja ja vainoaa ***kirottuja***, mullistuksessa muuttuneita ihmisiä.

Isää etsiessä kokoontuu joukko eriskummallisia laitapuolen kulkijoita. Keskenään he jakavat menneisyyden varjon ja salaisuuden mullistuksen takana.

Selviääkö isän kohtalo? Onko maailmalla toivoa? Talven laskeutuessa kesän keskelle alkaa valon ja varjon leikki, missä valheet ovat valkoisia, totuudet mustia ja missä pimeys kätkee tien kohti valoisaa huomista.

Siunattu kirous on ***Saarimaan saagan*** ensimmäinen osa.

9 789528 024354